

Конгрес Українських Націоналістів

Змагатимеш до поширення сили, слави, багатства і величі Української Держави

НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

e-mail: nacija@ukr.net www.cun.org.ua 26 червня 2014 року № 26 (553)

АКТ 30 ЧЕРВНЯ: право на власну державу

Серед дат, які підкріплюють наше патріотичне українське світобачення, почесне місце займає дата 30 червня 1941 року. Воно було й лишатиметься тією датою. яка підносить наснагу відчуття гордості за себе, за свою рідну Країну!

30 червня 1941 року Голова Проводу Організації Українських Націоналістів Степан Бандера у Кракові виголосив Акт Відновлення Української Держави. І вже в ніч з 30 червня на 1 липня радіо оповістило усю Україну та й усю Європу звісткою про те, що Національні Збори у Львові підтвердили відновлення Української Держави, здійснили обрання Державного Правління та встановили Головою Уряду Ярослава Стецька, заступника Голови Проводу ОУН. Великий ентузіазм поширився серед усього українського народу, а особливо серед молоді. Одразу по областях і районах почалося проголошування Акту 30 червня, супроводжувалося це вивішуванням національних прапорів та обранням керівництва для місцевої влади. Зі Львова вирушили похідні колони до Центральної України та інших українських теренів, окупованих на той час російсько-більшовицькою владою. Проте таке розгортання подій не влаштовувало нового окупанта – гітлерівський ІІІ Райх, не до уподоби воно було й давнішому окупанту – сталінському СРСР.

30 червня 1941 р., Львів, площа Ринок (історична реконструкція)

Реакція гітлерівської влади була різко негативною – Голову Проводу ОУН Степана Бандеру було повідомлення про наказ А.Гітлера в ультимативній формі негайно відкликати Акт Відновлення Української Держави. Провідник відмовився виконати ультиматум, його було заарештовано і направлено до тюрми у Берлін. Те саме гестапо застосувало і стосовно Ярослава Стецька та інших членів Українського Державного Правління. У подальшому гестапо здійснило значну кількість арештів українців, причетних до проголошення відновлення Української державності.

Отже, Акт 30 червня, офіційне Відновлення Української Держави, ніким і ніколи не було скасовано. Задля втілення у дійсність самого Акту та рішень Державного Правління було створено Українську Повстанську Армію, яка ніколи не співпрацювала із жодним окупантом, натомість вела тривалу, дуже трагічну, проте героїчну боротьбу з поневолювачами.

Закінчення на 7-й стор.

ОФІЦІЙНО

НАЦІЯ – ВІЧНА. ЯК І ЇЇ ГЕРОЇ

Заява Конгресу Українських Націоналістів з приводу акту вандалізму над меморіальною дошкою Ярослави Стецько та пам'ятним хрестом Героям Крут на Аскольдовій могилі у Києві.

У ніч на 17 червня невідомі вандали пошкодили меморіальну дошку Ярослави Стецько на храмі св.Миколая Мирлікійського Української Греко-Католицької Церкви та облили фарбою пам'ятний хрест Героям Крут на Аскольдовій могилі. Ударами важкого предмету варвари намагалися розбити мармурову дошку видатної української політичної діячки, журналістки, співорганізатора Червоного Хреста УПА, жіночої мережі і юнацтва ОУН, Антибільшовицького блоку народів (АБН), Голови ОУН (б) (1991-2001), засновника і лідера партії Конгрес Українських Націоналістів (КУН), депутата Верховної Ради України другого, третього і четвертого скликань.

Конгрес Українських Націоналістів вимагає від Служби Безпеки України, Генеральної Прокуратури України, Міністерства Внутрішніх Справ України терміново здійснити оперативно-розшукові заходи і покарати нелюдів.

У час, коли Україна перебуває у стадії війни нового типу, наруга над пам'яттю людини, яка стала символом української нації та її цілої епохи, є однією із ланок у ланцюгу цілеспрямованих провокацій Росії та її п'ятої колони. Здійснюючи цей ганебний акт, ворог ще більше згуртовує українських патріотів – усіх тих, для кого боротьба за Україну є справою життя.

Ми, українські націоналісти, ніколи не дозволимо нашим недругам посягати на наші святині. Пам'ять про героїв України житиме вічно в наших серцях!

Нація – вічна, вороги – тимчасові. Наша перемога – неминуча!

Конгрес Українських Націоналістів

ОФІЦІЙНО

ДО ПРЕЗИДЕНТА УКРАЇНИ

**ЗВЕРНЕННЯ
Всеукраїнського Братства ОУН-УПА ім. Генерала Романа Шухевича – Тараса Чупринки, члена Конфедерації Європейських Ветеранів до Президента України**

Високоповажний Пане Президенте!

15 липня 2014 року виповнюється 70 років з часу постання Української Головної Визвольної Ради (УГВР) – підпільного парламенту та підпільного уряду воюючої України.

Головою парламенту – Президентом УГВР, був обраний Кирило Осьмак, киянин, учасник національно-визвольних змагань 1917–1920 рр., науковець, тричі... тиразовий політичний в'язень, головою уряду – Роман Шухевич, Головний командир Української Повстанської Армії (УПА).

Наша мета – Українська Самостійна Соборна Держава на українських етнографічних землях. Будемо боротися за те, щоб Ти, Український Народе, був володарем на своїй землі.

На вівтар цієї боротьби кладемо свою працю і своє життя..

Роман Шухевич загинув 5 березня 1950 року в с. Білогорщі, поблизу Львова, Кирило Осьмак – 16 травня 1960 року у Володимирській тюрмі (Росія).

Коли Червона Армія, поборюючи німецьких окупантів, відходила на Захід, на українські землі негайно приходив НКВД для війни з українським народом. Нищення українського життя: мови, культури, звичаїв, спалювання сіл, вивезення на Сибір цілими селами, катування людей, незалежно від статі і віку, облави – «чекистско-войсковые операции», ось обличчя цієї війни, для якої не бракувало ні війська, ні зброї, ні залізничних ешелонів, хоча ще йшла німецько-радянська війна з гаслом «Все для фронту, все для перемоги».

Боронила Український народ від жорстокого поневолення Українська Повстанська Армія (УПА). В жовтні 2012 року ми урочисто відзначили 70-річчя її створення. УПА – явище феноменальне в історії національно-визвольних війн усіх народів. В Європі є небагато націй, які насмілилися в часи Другої світової війни кинути виклик і гітлерівсько-німецькій, і сталінсько-російській імперіям, вести з ними тривалу виснажливу війну. Українська Повстанська Армія, армія Українського народу, – серед цих небагатьох.

Щоб керувати боротьбою і репрезентувати перед зовнішнім світом волю українського народу до державності, з ініціативи керівництва УПА 15 липня 1944 р. на Великому Зборі УГВР була створена Українська Головна Визвольна Рада, яка стала легітимною владою для УПА. Її міжнародна легітимність базувалася на організованій боротьбі українського народу на своїй території за самовизначення, самоуправління і державну незалежність.

Закінчення на 7-й стор.

ХАРКІВСЬКІ ХРОНІКИ

ЛА-ЛА-ЛА...

22 червня у Харкові на моїх очах спецпризначенці кийками по голові били активістку «Громадської варти» Олену Кабанову, бачила, як з розмаху проходилися по ногам журналістів. Це було ввечері, коли українці захотіли пройти на площу, на якій декілька годин до того сепаратисти на несанкціонованому мітингу під прапорами терористичних організацій «Русский блок», «Юго-Восток», російськими триколорами, партії Жириновського, прапорами із зображеннями Леніна, Миколи II, Сталіна і Жукова закликали до повалення Конституційного ладу в Україні, горлали: «Харьков – русский город» і закликали Путіна ввести російські війська.

Отже, з поверненням Кернеса до міста сепарати знов оживились, роздають листівки «Спасите детей Донбасса от украинской армии», «Харьков – столица Новороссии»… Коли вчора завдяки тиску «Громадськоїй варти» було затримано Апухтіна, ватажка антидержавної організації «Велікая Русь», який знаходиться під домашнім арештом, активістів запевнили, що адмінпорушень у цього суб'єкта достатньо, щоб залишити його під вартою. Але наступного дня ця «підніжка, грязь Москви» (Т.Шевченко) як ні в чому не бувало закликала під пам'ятником Леніна до створення ХеРеНе.

І ще таке. Стосовно того, що на мітингу колорадів були одні ветерани і пенсіонери – брехня. Я особисто бачила там купу потворних харь титушок, які з носака били євромайданівців, а т.зв. «божі кульбабки» – чорнороті пенсіонери із вставними шелепами хапали мене за рукави вишиванки і кричали, що «только за ету тряпку ми готови тебя разодрать на куски». За цим всім, до речі, спостерігав член Національної спілки письменників України та Російської спілки письменників, міжнародного Пен-клубу Станіслав Минаков, який апелював до мене з пафосом: «Што, гаспажа Резниченко, пришла, штоб на меня донос в КГБ написать?» – «Так, – кажу. Тільки не в КГБ. Бо ні СРСР, ні КГБ вже нема. А от ви через те, що так і не поховали в собі трупи минулого, засмерділи собою весь Харків.»

Отже в Харкові по факту нічого не змінилось. Ніхто з московської десантури і п'ятої колони покарання за антидержавну діяльність не поніс. Усі садюги, які били наших патріотів, в строю. Силові структури відверто займають проросійську позицію, нова адміністрація – у позі страуса в надії, що путіноїди самі по собі всохнуть.

Таким чином, 22 червня – символічний день для нашого міста. Він показав, що прірва між українськими і проросійськими силами в Харкові досягла такої глибини, що ніякі діалоги між нами неможливі. Це – профанація. По-друге, в ролі виключно «співочого товариства» українці в Харкові більше не виступатимуть. Досить. І третє. Якщо новій владі, як і старій, всіх нас, хто не танцює під її дудку, вигідно записати у Правий сектор – прекрасно. Може, нарешті місто згадає, що саме перед дверима Харківського університету в лютому 1900 року був проголошений адвокатом Миколою Міхновським актуальний по сьогодні документ під назвою «Самостійна Україна» – про державу, в якій комфортно жити українцям, а не прихильникам «великої неделімої»… Так що в Харкові все тільки починається… Слава Україні!

* * *

Після «спілкування» з підрозділами Авакова у Харкові 22 червня дванадцять постраждалих українських громадських активістів з травмами голови, побитими кийками спинами, руками і ногами прийшли знімати побої у відділі судмедекспертизи. Їх направила до цього органу обласна прокуратура після чотирьох годин тяганини в пошуку приводів не приймати від них заяву. Зрештою та ж сама ситуація повторилась у Судмедеспертизі, куди прибули також співробітники прокуратури, щоб разом із судмедекспертами заблокувати можливість отримання активістами документів про отримані травми

Так 22 червня зустрічає нова влада українських патріотів у Харкові.

Олена КАБАНОВА, активістка «Громадської варти», щойно після побиття її ментами.

P.S. Поведінка вевешників, які били українських активістів у Харкові 22 червня, дуже нагадала мені події уночі з 29 на 30 листопада у Києві, в яких я була безпосереднім учасником. Звірячий вираз фізіономій, матюки… Готовність не просто бити – убивати. Ще на пл.Конституції журналісти розважались тим, що фоткали вевешників, які стоять до нас, активістів, обличчям, а поряд з ними спиною до нас – батальйон тер. Оборони, сформований з патріотичних людей. Тобто одні бачать в нас ворогів, інші – друзів, яких треба навпаки захищати. І за побиття харків'ян, які мають право ходити, де хочуть і коли хочуть по рідному місту, ці «правоохоронці» мають відповісти. А передусім ті, хто давав їм злочинні накази бити мирних громадян.

Це був стихійний ситуативний протест через те, що нинішня влада по відношенню до сепаратистів займає пасивну літеплу позицію. Валентин з сцени лише озвучив те, що назріло в душі більшості харків'ян, яким остогидло бути маніпульованими з боку харківської влади, яка, схоже на те, за спиною у нас робить свої шури-мури з ригами і кернесодобкіними.

Нагадаю, що 29 листопада минулого року людей, які увечері дочекались лідерів опозиції у Києві на Майдані, обурили їхні заклики, що треба розходитись, роз'їжджатись по домах. Тоді на сцену прорвалися молоді люди і виголосили те, що хотіла почути громада: «ЄС – Єсом, а наша головна мета – Національна Революція, в наслідок якої має змінитися країна і побудовано державу, щоб у ній було комфортно жити суспільству, а не окремо взятим суб'єктам , яких суспільство найняло на роботу. Тоді слідом за хлопцями і Русланою усі скандували: «РЕ-ВО-ЛЮ-ЦІЯ».

Ще паралель. 29 листопада біля сцени на київському Майдані кричалку «Хто не скаче, той москаль» закулісні менеджери примусили замінити на «Той хто скаче, той в ЄС». Щось подібне відбулось на Віче в Харкові, коли у всесвітньовідомому хіті харківських ультрасів професор ХНУ запропонував замінити лайливе слово на «мурло». Реакція зібрання була на це такою ж, як на київському Майдані. Ніхто не дослухався до того, що вважає неслушним.

Висновок. Поки пани з облдержадміністрації не почнуть розмовляти з нами, громадою: не пояснять, чому вони бездіяльні по відношенню до сепаратистів, чому їх не арештовують, не судять, не ізолюють, натомість дозволяють їм під пам'ятником Леніна з російськими прапорами закликати вводити в Харків путінські війська – наша думка про них буде формуватись як про таку владу, що якісно нічим не відрізняється від попередньої. І не треба забувати – Національна Революція триває…

Про тих, хто не хоче воювати, їхніх батьків і прикордонну службу...

Сьогодні розмовляли з хлопцями-прикордонниками та їхніми батьками, які звільнили своїх дітей з полону. Шестеро молодих людей (21–26 років) з Харківської області були мобілізовані до війська по дзвінку додому 31 березня «на тижневу перепідготовку». Їх доправили у Луганськ, записали там у прикордонники і прикомандирували до застави «Бірюково». Звідти перевели на Довжанський блокпост Свердловського району Луганської області. Там мали охороняти кордон з Росією довжиною у 75 км, ніяк не облаштований і неукріплений, разом з шістдесятьма такими ж, як вони, «прикордонниками». На питання про те, чи їх чомусь вчили командири, відповіли, що побачили майора Мацика і майора Савенка перед наступом на блокпост сепаратистів. Ті їх зібрали повідомити, що вони можуть здати зброю, переодягтися у штатське і тікати, хто як зможе, безпечніше – через Росію. Військові квитки порадили знищити. Ці шестеро пішли з блокпоста останніми. З квитками прокололись, їх в них знайшли під час обшуку денеерівці в районі Антрациту. Тож взяли хлопців у полон. Просиділи у підвалі в Антрациті добу. Звідти переправили до Горлівки, де в Біса у підвалі провели ще чотири доби. Кажуть, ставились до них більш-менш, не били і дали одному з них, Гені, потелефонувати додому. За Генею приїхав чоловік сестри. І він у соцмережах дав телефон, за яким можна було дізнатись інформацію по інших полонених. Важливо підкреслити, що батьки, коли пропав зв'язок з синами, телефонували в міліцію і у прикордонні служби. Шукати, де поділися молоді люди, наші доблесні бюрократи відмовились. Дивуватися тут нічому. Вся наша державна система згнила, кадри і апарат теж. І новопризначені чиновники теж дуже швидко загнивають, потрапляючи у болото і перетворюючись жаб. Тому крім як на себе і один на одного, нам, громадянам, покладатися ні на кого. Так і вийшло із звільненням хлопців. Галас у соцмережі з приводу полонених підняла жінка з Дніпропетровська, зв'язалась із донецькими активістами, ті, з'ясувавши умови звільнення, – із харківськими, «Громадська варта» Харкова через знайомих СБУ дізналися у Прикордонній службі адреси і телефони батьків полонених, і ті за умовами Біса поїхали забирати з полону синів. Сказали їм там сепарати, що як підуть їх діти ще воювати – переріжуть не тільки їх, а всю рідню.

І тепер от із хлопцями приїхали матері, сестри, наречені до прикордонного центру «Схід» у Харкові, щоб їх не записали у дезертири. У Центрі на них оформили документи і на завтра викликають з речами знов іти до війська. Ми запропонували їм обговорити ситуацію. Сіли у «Макдональдсі» на метро «Наукова». Жінки схлипують і повторюють, що дітей більше нікуди не пустять. «Їм, – кажуть, – сепаратисти життя подарували, а тут їх знов на смерть посилають. Взагалі, наших сільських забирають, бо ми безправні. Голова сільради сина від армії відмазав, а нашим погрожує трибуналом, як не з'явиться» У самих хлопців чітке переконання, що нікому, крім рідні, в цьому світі вони не потрібні, а особливо державі, яка, в особах української сторони, коли сепарати запропонували їх обміняти на своїх, відмовились. Тобто жодної мотивації, і передусім патріотичної, воювати за українську державу ці молоді люди не мають. Позиція:«Краще в тюрму, ніж під кулі». І звідси питання: для чого їх туди знов посилати? Ні морально, ні психологічно вони не готові захищати Батьківщину. Мамка, папка, рідня, друзі, село, хата, річка, на жаль, не асоціюються у цих україномовних хлопців з цим поняттям. І очевидно, що користі із таким ставленням до військового обов'язку (чого це я винен державі, а вона мені – що за це?) не буде ніякої.

Натомість чула безліч історій про те, що через жахливу бюрократичну тяганину з купою «бумажек» вмотивовані українські патріоти не можуть потрапити до Збройних сил, зокрема, і тих, що формуються на Харківщині.

Тобто виходить, що тих, хто впирається не хоче до війська – чиновники поза їхньою волею тягнуть за вуха, а тим, хто свідомо прагнув би служити, наставляють купу рогаток. Що це взагалі – бюрократична тупість чи стратегія потенційного саботажу боротьби з московськими терористами?!

Теж саме питання по кордону. Хлопці розповідають, що 75 км кордону з Рашею, де вони стояли на Должанському блокпосту, за квітень–травень можна було хоч якось укріпити, щоб там зараз козаки донські танки російські не пропускали, але команди чомусь і вони знають чому – не було.

Я це до чого… Одна з мам полонених переказувала слова Біса, що вони з російськими військами через місяць у Харкові будуть. Отож я телефоную владі з питанням, коли вони нарешті викопають рви на харківських ділянках кордону з Росією. Влада говорить, що не все так швидко!!! І на моє зауваження, що їхня повільність призведе до рашокупації, називають мене панікеркою. Проте я переконана, якщо вони не дадуть команду укріплювати кордон, маємо їхати туди самі з лопатами… Такі діла.

Рубрику веде Ольга РІЗНИЧЕНКО
Фото автора

Наші корпункти

Вінниця	Березовський В'ячеслав	(067) 258-55-71
Дніпродзержинськ	Чередниченко Олександр	(098) 242-54-87
Дніпропетровськ	Фурман Анатолій	(050) 695-83-48, (097) 243-71-72
Донецьк	Олійник Марія	(062) 337-23-48
Запоріжжя	Тимчина Василь	(0612) 67-31-82
Івано-Франківськ	Салига Роман	(0342) 3-11-35
Кіровоград	Тріщенко Віктор	(0522) 36-95-25
Київська обл.	Сахацький Олександр	(04597) 4-92-93
Київ	Шепетюк Юрій	(044) 278-63-89, 279-68-34
Кривий Ріг	Мельник Олександр	(096) 298-19-56
Луцьк	Хомич Іван	8-095-92-66-154
Львів	Динилиха Ігор	(0322) 38-67-63
Миколаїв	Салтиченко Михайло	(067) 942-64-71
Одеса	Ролінський Володимир	(095) 678-76-73
Полтава	Паламарчук Дмитро	(050) 171-63-49
Рівне	Бідюк Юрій	(050) 435-34-34
Севастополь	Проценко Володимир	(0692) 48-79-46
Сімферополь	Овчарук Василь	(0652) 54-64-07
Суми	Друзь Віктор	(096) 485-67-37
Тернопіль	Ткач Володимир	(098) 711-05-50
Ужгород	Сачко Олександр	(099) 053-48-69
Харків	Дяків Богдан	(057) 716-02-18
Херсон	Реуцький Іван	(097) 285-32-96
Хмельницький	Бенюк Ніна	(8096) 362-72-23
Черкаси	Савченко Максим	(067) 647-35-24
Чернівці	Лютик Віктор	(0372) 51-02-72
Чернігів	Рябченко Валерій	(04622) 4-38-81

ХАРКІВСЬКІ ХРОНІКИ

ОБІЖНИК ч. 2

Про захист парафіян під час інформаційної війни

Війна, розпочата Росією проти нашої країни, позначається широким застосуванням інформаційних технологій. Їхніми жертвами стала значна частина мешканців Криму й Донбасу, політичні погляди яких зазнали отруйного впливу російських телеканалів і соціальних мереж. В інформаційному просторі формується світ міфів, здатний підмінити в свідомості людини реальний довколишній світ. Незахищена, слабка особистість може стати і часто стає заручником світу міфів, тікає в нього від реальності, а відчуття несумісності цих двох світів викликає в неї депресію.

Війна в інформаційному просторі передбачає використання дезінформації, тенденційність в трактуванні подій, їхнє однобічне висвітлення, маніпулювання фактами. Це необхідно розуміти кожному християнинові, який, вмикаючи телевізор, комп'ютер, радіоприймач, відкриваючи газету, стає споживачем інформації, а отже, об'єктом інформаційних атак.

Пастирською місією священика є застерігати парафіян від невибагливого й довірливого сприйняття інформації. Не йдеться про втечу з інформаційного простору: відмова від користування сучасними технологіями не рятує від поширюваних усно пліток, а російські спецслужби здавна вважаються майстрами оперування настроєм натовпу. Священик має вчитися сам і вчити парафіян свідомому доборові інформації, критичному аналізові фактів, виявленню прихованої мети тенденційної інтерпретації подій.

Пошук сенсацій і зосередження уваги на них звичайне для журналістики. Легко потрапити в інформаційну пастку, стежачи лише за найпопулярнішими повідомленнями про ключові події. Але справжнє життя значно ширше за військовий конфлікт чи президентські вибори. Його повноту допомагають відчути інформаційні матеріали релігійного змісту, аналітичні статті з позаполітичних сфер, особисті рефлексії авторитетних осіб тощо. Про їхній пошук треба дбати самостійно, виходячи з власних уподобань і переконань.

Слід завжди пам'ятати: діставати інформацію з неперевіреного джерела – те саме, що пити воду з випадкової калюжі. Тому варто обмежити себе використанням тих медійних засобів, які дбають про власну репутацію і не подають неперевірених повідомлень. Дуже корисно стежити не лише за національними, а й за міжнародними службами новин: BBC, CNN, Euronews тощо. В Росії не існує засобів масової інформації, незалежних від влади. Тамтешні соціальні мережі («В Контакте», «Одноклассники») також контролюються всюдипроникними спецслужбами й використовуються для утвердження неоімперської доктрини, як і російська відеопродукція, що поширюється в Україні.

Необхідно завжди враховувати, хто є власником медіа-ресурсів і які він займає політичні позиції. Адже це неодмінно відображатиметься на редакційній політиці.

Критичні матеріали про армію, державну владу, силові структури можуть бути замовними й покликаними провокувати внутрішні конфлікти, невдоволення, паралізувати заплановані військові дії, викликати паніку. Партійна боротьба, кар'єрні змагання, гонитва за економічним впливом можуть використовувати за знаряддя журналістів, найнятих з метою дискредитації опонентів. На жаль, ці процеси не припиняються і під час загальнонаціонального протистояння агресорові.

Найбільш цинічним засобом ведення інформаційної війни є використання церковної риторики для маскування злочинів проти людства. Христос застерігав: «Не кожен, хто каже до Мене: Господи, Господи! увійде в Царство Небесне, але той, хто виконує волю Мого Отця, що на небі» (Мт. 7:21). І за зразок для наслідування Він дає нам у притчі не самовдоволеного священика чи левита, а доброго самарянина, який зупинився для допомоги постраждалому від розбійників. Убивства мирних людей, терор, етнічні чистки в Криму й на Донбасі Господь судитиме ще суворіше за те, що їхні організатори прикривалися фразами про «захист православ'я».

Треба пам'ятати про тролінг – розміщення в Інтернеті провокаційних повідомлень, образ на адресу опонентів, яким часом займаються спеціально найняті особи. Полеміка з ними безглузда, як і активне реагування на них.

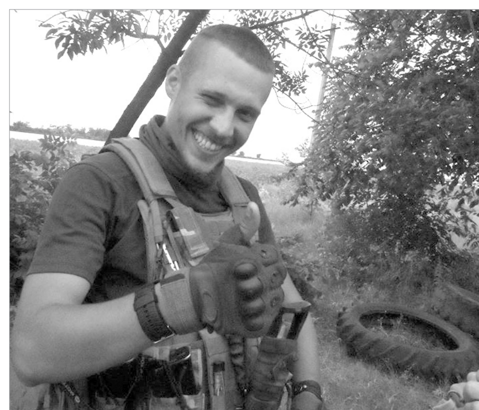
У проповідях, у бесідах із парафіянами необхідно нагадувати про те, що тільки пізнання правди робить людину справді вільною (Ін. 8:32). Захист власної свободи передбачає і самооборону від маніпулювання нашою свідомістю через інформаційні мережі. Навчаючись боронити своє право на здобуття правдивої інформації, ми здобуваємо шанс виграти невидиму війну, що ведеться агресором проти кожного з нас.

† Ігор
архиєпископ Харківський і Полтавський
12 червня 2014 р.

Свято-Дмитрівська церква УАПЦ Харкова допомагає нашим у зоні АТО

17.06. На одному з блокпостів зустріли нацгвардійців з 2-го батальйону (Нацгвардія – best of all!!!) Передали їм аптечки, харчі, миючі засоби… Стою, розповідаю Антонові, що мені на блокпосту у Більбасівці майданівець Мореман декілька днів тому показав одну з перших на Майдані візитку Яроша за тренування хлопців, як битися в умовах міста. Антон каже: «І в мене – візитка Яроша». Отак друзі і сфотографувалися. Один – з візиткою, другий з газетою, в якій репортаж про нацгвардійців.

Їдемо далі. Ще один блокпост. Зупиняє нас вевешник. Пані Ірина йому: «І чому мені ваше обличчя таке знайоме? Ви на Майдані не були раптом?» – «Був. Тільки з протилежного боку. Нас іще потім розформувати хотіли, як ворогів. Але передумали. Війна почалася з Росією. І тепер ми на одному боці.» Тож ми йому пральну машинку для їхньої роти залишили. І газету йому вручила із статтею про феномен Майдану. І ще, як ні в чому не бувало, сфоткала автобус, через що, вистрибнувши з кабіни, за мною погнався водій. Ледь втекли. Я потім подивилася фото і думаю собі: «Що це за маршрут такий в умовах війни з Рашею: «Москва-Краматорськ? Кого і що цей автобус везе? Переселенців із білокамінної в Лугандонію?... Поки про це думала-гадала – сонце розпливлося в далині небесним полум'ям.

18.06. Десять днів вінницький «Грифон» в зоні АТО спав на сирій землі, мокнув під дощем і потерпав від спеки. З 18 червня спатиме у наметах, прийматиме душ – перевдягнений, перевзутий і навіть у нових панамах. Під маскувальною сіткою, під тентом, з подовжувачами, перемовляючись по найкрутіших раціях… Їстиме полуницю, пити чай і каву з печивом. І пігулки всякі вживатиме, якщо що. І ще двох щенят годувати, яких знайшли при дорозі і виходили.

20.06. Нові пластини для броніків пройшли випробування у нацгвардійців на відмінно. Вони отримали також і нові розгрузки. Так що все необхідне буде під рукою. Як от у дяка Родіона в його окопній капличці. Вода, бандерівські чай, кава і солодощі. Пральний порошок вевешникам, щоб усе в них було чисте.

Зауважу, що всі, кого не зустріли на блокпостах, вкрай обурені можливістю, яку дав Президент терористам для укріплення їхніх позицій на цьому тижні.

Фото Ольги Різниченко

БАРВІНКОВО – ЗОНА АТО

13 червня харківський автодесант з євромайданівців, «Громадської варти», «Правого сектора» висадився на головній площі Барвінково, за яким зовсім недалеко Слов'янськ. Привезли з собою національні стрічки, прапори і прапорці, великі баняки з синьою і жовтою фарбою, підсилювачі із патріотичними піснями тощо. Мешканці спочатку спостерігали за гостями трохи настороженно і здалеку. Особливо питали, що це за хлопці із червоно-чорними хустками на шиї.

Але десь вже за годину закрите в собі містечко ніби відкрилося на повні груди: загули передзвонами солідарності автомобілі, збіглися малеча і підлітки, повсідалися на парапетах бабці, дивлячись, як у радісні національні кольори перевдягається місто. Піднесення, посмішки, слова вдячності. Обійми гарних жіночок із «Правим сектором» і вже всі хором – харків'яни і барвенківці співають Гімн України, «Воїни світла», скандують «Слава Україні!», «Україна понад усе» і, ну як же без цього: «Путін…ху…ла-ла-ла».

А на прощання зробили спільну із барвінківцями і їхнім мером фотокартку. Поверталися до Харкова пізно увечері, проїжджаючи мимо парканів, з яких виходили люди, вітаючи нас на прощання жовто-блакитними стрічками, в оточенні місцевих мотоциклів і скутерів, які закріпили на своїх машинах великі національні прапори.

«Воля і честь захищати свою землю, – нема для козака важливішого. Так мені дідусь завжди казав. А ми, козаки Половинки, від самого заснування слободи тут. Мої предки разом з козаком Барвінком цю землю освоювали. Так що тут все наше. Нехай тільки сунуться до нас ироди…» Отаке мені біля пам'ятника козакові Барвінку сказав літній чоловік, кремезний, з ніби виточеними з каменю рисами обличчя і шляхетними, впевненими у своїй правоті очима.

Кому дитячі книжки, а кому по ящику...

21.06.2014. Поки харківські тата й мами зі своїми доцями і синочками мирно розважалися на відкритті Дитячого центру книги, у Літмузеї – розв'язували складні літературні ребуси, жонглювали словами і чарівними кулями, стрибали, розшукували на географічних картах країни і міста улюблених героїв, грали в класики і в «резиночку» – у парку біля метро «Повстання» з намету «Юго-Восток» зовсім не казкові лиходії: один з головних героїв Антимайдану, підарешт Апухтін (ватажок банди «Велікая Русь») іще з якимось слизьким сепаратюгою і тітушканами, розкиданими по периметру, закликали харків'ян «захистити Донбас від української армії», зробити з українського Харкова ХеНеРе і по ходу жебрали в перехожих на потреби ДеНеРе вбивати наших хлопців – захисників від їхньої колорадської погані.

Це наша дійсність, у якій маємо перемогти зло в особах усіх цих колорадських чортів, упирів та ідолів… Зробити це маємо заради своїх дітей і онуків. І нехай нам у цьому допоможуть Господь Бог та кращі взірці української і світової літератури!!!

Рубрику веде Ольга РІЗНИЧЕНКО

ДОНБАС: ГАРЯЧА ТОЧКА

ГРА В ПЕРЕМИР’Я ТА ЇЇ НАСЛІДКИ

Марія ОЛІЙНИК

Спочатку Петро Порошенко напівсекретно в Києві проводить закриту зустріч з «елітою» Донбасу. А потім нам, неелітним, стає відомо про його напівсекретні переговори з керівниками ДНР та ЛНР у Донецьку 23 червня. Дивно це, бо Генеральна прокуратура ці організації визнала як терористичні, а Шевченківський районний суд Києва задовольнив ініційоване і узгоджене з Генеральною прокуратурою України клопотання щодо надання дозволів на затримання 11 «високопоставлених» керівників самопроголошених «Донецької народної республіки» і «Луганської народної республіки» та про обрання їм запобіжного заходу у вигляді взяття під варту. Саме тих, які були на засіданні і яких мали взяти під варту.

24 червня ми в черговий раз заплатили неймовірну ціну – одинадцять життів за фарс, який називається «перемир'ям».

Черговий чорний день для українців і оголошення трауру в Україні. Скільки їх ще буде? Порошенко відправив Кучму 23 червня в Донецьк вести якісь переговори з Шуфричем, Медведчуком, Царьовим, Зурабовим, Бородаєм, Пургіним та іншими, щодо яких порушено кримінальні справи та обраний судом запобіжний захід у вигляді взяття під варту. Хто дав право Порошенку вести сепаратні переговори з терористами, диверсантами, представниками російських військ і бомжами, яких треба тримати під вартою? Яка мета і предмет цих переговорів, для чого вони потрібні? Називалося це – друге засідання тристоронньої контактної групи у форматі Україна-Росія-ОБСЄ з реалізації мирного плану Президента Петра Порошенка, яке відбулося в понеділок, 23 червня, в Донецьку. Чи знають про це у РНБО? У Раді національної безпеки і оборони відмовилися відповісти на запитання, кого на переговорах з врегулювання кризи на Донбасі представляли кум Путіна Медведчук, «регіонал» Нестор Шуфрич та екснардеп, сепаратист Олег Царьов, а кого – керівництво терористичних організацій ДНР та ЛНР. Дико, що уповноважений Президента України з мирного врегулювання конфлікту в Донецькій і Луганській областях Ірина Геращенко заявила, що прізвища тих, хто домовляється про мир на Донбасі, зараз не важливі.

Як можна сісти з терористами за стіл переговорів у незаконно захопленому ще 6 квітня приміщенні Донецької ОДА і перетвореному терористами в «Дом правительства ДНР», на вході якого – тільки прапори «ДНР» та РФ? А в приміщенні переговорів тільки прапор «ДНР». Модератором зустрічі був «прем'єр-міністр» самопроголошеної «ДНР», громадянин РФ Олександр Бородай – політтехнолог, який раніше займався «питанням Криму», а тепер займається «питанням Донецька».

Ось «мирний план Президента України щодо врегулювання ситуації в східних регіонах України», який би мав обговорюватись:

1. Гарантії безпеки для всіх учасників переговорів.

2. Звільнення від кримінальної відповідальності тих, хто склав зброю і не здійснив тяжких злочинів.

3. Звільнення заручників.

4. Створення десятикілометрової буферної зони на українсько-російському державному кордоні. Виведення незаконних збройних формувань.

5. Гарантований коридор для виходу російських і українських найманців.

6. Роззброєння.

7. Створення в структурі МВС підрозділів для здійснення спільного патрулювання.

8. Звільнення незаконно утримуваних адміністративних будівель у Донецькій і Луганській областях.

9. Відновлення діяльності місцевих органів влади.

10. Поновлення центрального теле- і радіомовлення у Донецькій і Луганській областях.

11. Децентралізація влади (шляхом обрання виконкомів, захист російської мови; проект змін до Конституції).

12. Узгодження губернаторів до виборів з представниками Донбасу (за умови погодження єдиної кандидатури, при розбіжностях – рішення приймає Президент).

13. Дострокові місцеві і парламентські вибори.

14. Програма створення робочих місць в регіоні.

15. Відновлення об'єктів промисловості і соціальної інфраструктури.

Жодний із пунктів цього плану ніхто й не збирається ні обговорювати, ні виконувати. На дуже дивних «мирних переговорах» у Донецьку вислухано тільки обіцянку москвича Бородая про припинення бойових дій стороною диверсійних груп з РФ, а не складання зброї, а не звільнення приміщень, не відновлення діяльності місцевих органів влади, не поновлення центрального теле- і радіомовлення у Донецькій і Луганській областях, не звільнення незаконно утримуваних адміністративних будівель в Донецькій і Луганській областях, не звільнення заручників. Ці питання навіть не обговорювались. І тому захоплення заручників навіть зростає. Так само, як викрадення транспорту, зброї, грошей, знищення залізничних мостів, захоплення шахт тощо.

У Луганську 23 червня терористи викрали та кинули в катівню СБУ голову обл-організації ВО «Просвіта» ім. Тараса Шевченка Володимира Семистягу. Одного з братів Хохотва, яких під час каральної операції в селищі Шабельківка біля Краматорська захопили терористи, відпустили на свободу. У полоні йому прострелили ногу. Другого брата відправили в так званий «штрафбат» в селище Семенівка під Слов’янськом. Його можуть використовувати як «живий щит». Активіста Донецького Євромайдану Романа Хузахметова 23 червня захопили терористи, зараз він перебуває в підвалі будівлі СБУ в місті Горлівка. Озброєні люди увірвалися в дільничний пункт міліції в центрі Горлівки, звідки викрали заступника начальника відділу кадрів і юриста Горлівського ГУ. Жінкам погрожували фізичною розправою, після чого вивели з приміщення і відвезли в невідомому напрямку. Ймовірно – в захоплені будівлі або УВС, або ВВОЗу. Біля свого будинку невідомі викрали директора ТОВ «Пожежне спостереження – Донецьк» Андрія Сухойкіна. Кілька осіб в камуфляжах, дочекавшись Сухойкіна, заштовхали його в мікроавтобус із написом «СХІД» і номерами ВО 1952 ВА.

Шість полтавських волонтерів, які везли продукти та іншу гуманітарну допомогу (засоби індивідуального захисту, медикаменти) для українських військовослужбовців, 21 червня були захоплені терористами в полон у Луганській області. В Антрациті озброєні люди викрали адвоката, керівника громадської організації «Захист прав водіїв» і редактора газети «Автоюрист» Віктора Данченка. При цьому був розгромлений офіс громадської організації: викрадена оргтехніка, потрощені меблі. Територіальна громада Широківської сільської ради Станично – Луганського району Луганської області звертається за допомогою до всіх небайдужих у пошуках сільського голови Михайла Євдокимовича Чернікова, зниклого 15 червня 2014 р. Міліція на звернення сім'ї заходів не вживає. Зник голова первинної профспілкової організації ДП «Артемсіль», депутат Соледарської міської ради від ВО «Батьківщина» Іван Резниченко. «Це надзвичайно принципова людина, яка користується заслуженим авторитетом і щирою повагою серед робітників», – розповів голова Конфедерації вільних профспілок України і Незалежної профспілки гірників України Михайло Волинець.

Біля торгового центру «Планета» троє невідомих на автомобілі «Лада» насильно заштовхали в салон авто і відвезли молоду людину в невідомому напрямку. Невідомі озброєні люди затримали старшого техніка сектора експлуатації абонентських установок і лінійно-кабельних споруд.

Цей список захоплених заручників тільки за три дні можна довго продовжувати. Я не кажу про декілька сотень заручників, які перебувають у катівнях «ДНР» та «ЛНР» по декілька місяців. Як і кількість бойових дій з боку російських терористів. Тобто результатів мирних переговорів з терористами щодо виконання ними плану Порошенка немає. Навпаки. Будуються нові блокпости, перекидається техніка та озброєння, гуманітарна допомога з території РФ. Незважаючи на те, що кордон на замку і Слов’янськ, який заблоковано, 25-го вранці до міського СБУ в Слов’янську приїхав Ікарус без номерів, з якого вийшло п’ятдесят до зубів озброєних бойовиків. А Гіркін (Стрелков) в Слов’янську хвалиться, що отримав у подарунок від РФ безпілотник. Хто відповідає за брехню щодо блокування Слов’янська, за переміщення російських найманців, танків та іншої техніки через російський та український кордони сьогодні? Питання, які залишаються сьогодні без відповіді. Як без реакції залишається волання про підмогу військовій частині протиповітряної оборони № 2938, яка обслуговує Донецький аеропорт і розташована у місті Авдіївці. За словами батьків солдатів строкової служби, які зараз перебувають у цій частині, в суботу, 21 червня, військова частина піддалася з боку терористів масованому обстрілу з важкокаліберної зброї.

21 червня під час прийняття «присяги» в армії «ДНР» на пл. Леніна в Донецьку бойовики на очах у публіки затримали чоловіка, бо їм здалося, що він проти «ДНР»

«Терористи стали обстрілювати їх прямо з мосту якимись гарматами, мінометами, розгромили їх КПП, знищили обладнання...», – розповіли співрозмовники, додавши, що відстрілюватися солдати, які, до речі, без бронежилетів, могли тільки наявними у них автоматами. Батьки також повідомили, що близько 20 солдатів уже дезертирували, але інші залишилися в частині разом з командиром і заявили, що залишаться вірні присязі і будуть тримати оборону до кінця.

Батьки стверджують, що в частині служать практично всі місцеві хлопці з Донбасу – з Авдіївки, Макіївки, Донецька, Луганська, тому багато батьків змогли приїхати в частину, все побачити на власні очі і отримати інформацію з перших рук.

За словами матерів, командир частини звернувся до свого керівництва з проханням про допомогу, так як сили тепер не рівні, тим більше, тут служили вузькі фахівці-оператори з обслуговування радіолокаційних установок і т.д. «Наші сини одними автоматами фізично не зможуть відбити наступний напад терористів, озброєних до зубів, вони просто стануть гарматним м'ясом. І, якщо не буде допомоги, то вони загинуть, і цей важливий військовий об'єкт опиниться в руках у терористів. І ми не знаємо, чому на прохання командира частини немає поки що відповіді і немає ніякої реакції», – кажуть батьки солдатів. Батьки, журналісти, правозахисники марно кілька днів обривають телефони керівників АТО. Глухо!

Петро Порошенко вже Президентом України 19 днів. А нічого не змінилося. Навпаки, стає гірше. Верховний головнокомандувач навіть не задумується, чому АТО управляється так неефективно і чому Путін так ефективно веде «гібридну війну». Й досі немає розуміння, що держава в стані війни. За цей час не можна вирішити купу проблем. Але визначити пріоритетність можна. Петре Олексійовичу, а де Ваш штаб? Де структура управління війною? Де центр ухвалення рішень? Треба починати зі створення інституцій, здатної системно, послідовно і успішно працювати. Хіба це нормально, що до людей, які приймають рішення, просто неможливо додзвонитися? Так зване АТО втратило будь-яку ефективність.

Неможливо Президенту України приймати оперативні рішення з боротьби проти широкомасштабного вторгнення в перерві між офіційними нарадами, прийомом дипломатів і виїздами за кордон! Необхідно створити Ставку Верховного Головнокомандувача чи Національний центр управління обороною держави, що в режимі реального часу приймає оперативні рішення, реагує НЕГАЙНО, з цілого комплексу питань – логістика, тил, розвідка, аналіз загроз, координація роботи державних органів, накази силовикам, взаємодія з громадськими організаціями. І тоді ми будемо перемагати, а не оборонятись як зараз. Якщо ми будемо боротися й надалі з наслідками дій противника, у нас не буде жодних шансів на перемогу.

І зовсім вже нелогічним з боку Петра Порошенка виглядають переговори то з так званою елітою Партії Регіонів, то вже з терористами, на руках яких тисячі життів військових та проукраїнських активістів. Пора зрозуміти Президентові, що пункти про децентралізацію чи державність «язика», які йому нав’язують «елітні» Донбасу, зовсім не цікавлять терористів «ДНР» та «ЛНР». І треба на час стабілізації не децентралізацією займатися, а ввести військовий стан і передати управління Донецькою і Луганською областями військовим комісаріатам. Адже сьогодні в цих областях двовладдя. Керівництво «ДНР» видає накази, які виконує керівництво Донецької ОДА, приміром, щодо збереження заробітної плати за основним місцем роботи особам, які мобілізовані в армію «ДНР». Тобто, держава Україна фінансує терористичну діяльність «ДНР» та «ЛНР» проти України. Оплачує Україна й комунальні послуги десяти захоплених телерадіокампаній, які працюють проти України, сотні захоплених терористами приміщень, включаючи приміщення Донецької ОДА. Чи знає про цей химерний стан на Донеччині Президент України? Чи справді збирається очистити Донбас від «пришельців» і дати можливість повернутися тепер уже сотням тисяч біженців Донбасу чи перетворить Донбас у Придністров’я?

ПОГЛЯД

МІЖ ЄВРОПОЮ І МОСКОВЩИНОЮ

Христина ПРОЦЕВ'ЯТ

Кажуть історія повторюється як фарс. У червні цього року виповнюється чергова річниця остаточного оформлення Богданом Хмельницьким коаліції з Швецією, Семигородом, Бранденбургом, Молдавією і Валахією 1656 року. Варто повернутися в часи Хмельниччини, до початків агресії Московії супроти України, яка не припиняється по цей день.

Російська історична наука, зрештою як і археологія, лінгвістика, історіографія, соціологія та інші сфери гуманітарних «досліджень», системно сфабриковані та сфальсифіковані, й тому радше відносяться, за поодинокими винятками, до пропаганди, а не науки. Найактивніша фаза фальсифікацій, яка триває по сьогодні, розпочалася із створенням Катериною II 4 грудня 1783 року «Комісії для складання записок про давню історію, переважно Росії…». Однією з цілей створення Комісії було за будь-яку ціну довести слов'янське походження росіян та їхню спадкоємність від Київської Русі. Хоча сучасна наукові дослідження переконливо довели, що етногенез росіян базувався на християнізації фінського (мерянського) та тюркського субстратів. У хід пішли відверті фальсифікації, перекручування, вип'ячування одних і замовчування інших історичних фактів, подій тощо. І все це задля легітимізації розширення Російської імперії. Так формувалися традиції російської «історичної науки», яка домінує і в наш час.

Все сказане стосується і одного з найвизначніших періодів української історії, знаної як період Хмельниччини – відновлення Української національної держави – Української козацької республіки.

Період Хмельниччини (1648–1657 рр.) на думку сучасних українських істориків став переломною ланкою визвольної війни та політичних процесів 1648–1676 рр., створення національної держави як продовження традиції українсько-руської державності, утвердження її незалежності і територіальної цілісності. Хмельниччина змінила міжнародно-політичну систему Східної Європи, стала причиною соціально-економічної переструктуризації Козацько-Гетьманської України. Було ліквідовано великі землеволодіння польської шляхти та частково знищено кріпацтво. Натомість сформувалася нова провідна верства – козацька старшина, яка у наступні історичні періоди трансформувалося в українську шляхту та українське дворянство.

Національно-визвольна війна під проводом Богдана Хмельницького проти Речі Посполитої розпочалася де-факто 21 січня 1648 року знищенням невеликим загоном реєстрових і запорізьких козаків на чолі із Хмелем польської залоги на дніпровому острові Базавлук. Завданням польської залоги був контроль над Запорізькою Січчю. Звільнення від польського контролю Січі прихилило козаків і забезпечило Богданові Хмельницькому гетьманську булаву.

З перших днів війни гетьман активно веде дипломатичний пошук надійних військових союзників. Природньо, що Хмельницький посилює перемовини з ворогуючими з Реччю Посполитою – Оттоманською Портою та її васалом Кримським ханством. Результатом стало укладання гетьманом договору з Туреччиною та з кримським ханом Ісламом III Гераєм про допомогу 40-тисячним загоном татар козацькому війську.

Однак оттоманці та кримчаки переслідували цим договором зовсім інші цілі, аніж Хмельницький. Вони в першу чергу були зацікавлені в ослабленні і Речі Посполитої, і козаків. Тому на заваді переможного проведення визвольної війни стала дворушна політика Порти та кримського хана, який у найвідповідальніших баталіях спокушався на польські гроші, постійно зраджував козацьке військо, раз у раз нівелюючи перемоги козаків. Зневіру українців викликав постійний грабіж українських поселень і захоплення ясиру на українській землі татарами. До того ж кримська знать з допомогою козаків намагалася розгромити Московську державу й приєднати Астраханське й Казанське ханства. І лише з великими труднощами гетьману вдалося у серпні ухилитися від походу на Московське царство.

Тому Хмельницький паралельно із посиленням зв'язків із Оттоманською Портою, активно веде пошук нових союзників, в першу чергу у Європі. 1650 року активізуються переговори козацької дипломатії із Швецією. Та шведська королева Христина відхилила пропозицією Хмельницького розпочати спільні дії проти Польщі.

За цих обставин Гетьман змушений був відновити контакти з Московщиною, імперська агресивність якої в історичній перспективі стала фатальною для українців і продовжує смертельні жнива на українських землях понині. Він звертається в 1653 році з пропозиціями тісного союзу України з Московщиною проти Польщі задля повного звільнення України з-під польського панування, при чому московський цар мав обійняти над Україною протекторат. Матеріальна і психологічна підтримка царя Олексія Михайловича нічого не коштувала повсталим козакам аж до зими 1654 р. При чому справжні наміри Москви проявилися уже в час так званої Переяславської ради і проведення в Москві переговорів щодо письмового закріплення переяславських домовленостей козацькою делегацією, які більш відомі як «березневі статті».

Для початку голова московської делегації Бутурлін 8 січня 1654 року відмовився присягати іменем царя, що цар оборонятиме Україну від польського короля й не порушуватиме вольностей і прав шляхти, козаків, міщан та взагалі всіх станів українського суспільства. Також він відмовився підписувати будь-які письмові документи. Опісля Бутурлін вирушив приймати присягу на вірність царю по українських містах і найперше в Київ, що неабияк стурбувало українську козацьку та церковну ієрархію.

Тому козацька делегація привозить у кінці березня до Москви проект договору в формі петиції до царя з 23 пунктів. У результаті двотижневих переговорів був принятий договір з 11 пунктів або «статей», скріплених царською резолюцією. Майже всі козацькі бажання були прийняті царем, тільки в пункті про чужоземні зносини Гетьман був обмежений у контактах з Польщею й Туреччиною.

Козацька делегація ще добиралася березневими болотами до Москви, а в Київ вступало вже московське військо і прискорено взялося будувати фортецю на землі київського митрополита, що викликало конфлікт московитів не тільки з митрополитом, а й київською громадою.

А чим дальше – то гірше! Московський цар почав вимагати, щоб міста, які звільняло козацько-московське військо присягали на вірність цареві, але громади міст та цілі повіти (Берестейщини, Пінщини, Волині та ін.) присягають на вірність Гетьману. Також цар робить спробу збирати на українських землях податки в московську казну тощо.

Війна Речі Посполитої з козаками й Москвою дала шведському королеві Карлові X Густавові нагоду зайняти влітку 1655 північні частини Польщі і Литви. Занепокоєна посиленням Швеції, Московщина 24 жовтня 1656 року укладає з поляками Віленське перемир'я і разом з Річчю Посполитою, Австрією та Кримським Ханством виступає війною проти Швеції. В такий спосіб Москва фактично денонсувала переяславські домовленості та березневі статті.

Український уряд, посли якого не були допущені до переговорів, був дуже обурений Віленською угодою. Тому в кінці 1656, ігноруючи погрози Москви, Хмельницький вступив у ширшу коаліцію з Швецією, Семигородом, Бранденбургом, а почасти з Молдавією і Валахією з метою поділу Речі Посполитої. Однак, остаточне оформлення коаліції завершилося в червні (дехто з дослідників називає дату 22 червня 1657 року), коли шведський король (остаточно) дав згоду на приєднання до правобережної України західноукраїнських земель.

Однак роздрібленість тогочасної Європи, різновекторність інтересів європейських країн, агітаційна робота проти політики Гетьмана московських агентів, які масово були заслані царем у козацьке військо та в середовище козацької старшини по всій Україні, масовий підкуп впливової старшини московськими агентами, відхід у потойбіччя 6 серпня 1657 року Гетьмана Богдана Хмельницького не дали змогу йому довершити задумане – об'єднати українські землі в незалежній Українській державі.

Багато води сплило з тих часів. Але витоки багатьох процесів у сучасній Україні беруть свій початок саме з часів Хмельниччини. Здавалося б – нинішній світ докорінно змінився. І кримські татари, яким не менше ніж українцям розпечено сала залила за шкуру московська (царська і совєтська) імперія, сьогодні є надійними союзниками українців. І Польща – лідер друзів України серед держав Європейського союзу. І європейська унія стала реальністю та в основному демонструє консолідовану зовнішньополітичну позицію. Хоча й тут економічний шантаж, брехлива московська пропаганда, відвертий підкуп європейських правих та лівих, які раптово об'єдналися навколо проросійської політики, вносять певні хитання і в політику європейських урядів. Хоча більшість європейських еліт все ж розуміють, що основна мета політики Москви – послаблення та розвал Європейського союзу. І Україна – лише перший крок до цієї мети. Бо без України неможливе відродження московської імперії.

Але саме від Переяслава та березневих статей з Москвою почалася повзуча окупація, політичне та духовне поневолення України Московщиною, яка не припинялася ні на хвилину і триває понині. Лише збільшення інтенсивності цієї, як тепер прийнято називати, «гібридної війни» Москви проти України, яка, на нашу думку, розпочалася ще 1654 року, призводило рік у рік до збільшення кількості українських жертв від сотень, тисяч до десятків мільйонів. Порушення міжнародних договорів, завоювання інших держав та народів, масові вбивства та репресії, захоплення заручників (згадаймо хоча б Полуботка та Калнишевського), залякування, підкуп, брехлива пропаганда, розкол та протиставлення еліти і громадянства – суть політики московської імперії щодо України та інших країн упродовж багатьох століть. Згадаймо хоча б як рядовий військово– політичний союз проти Речі Посполитої в Переяславі, імперська пропаганда подавала як воз'єднання двох братніх слов'янських народів. Але гіркий історичний досвід та факти переконують, що ніколи наші народи не були братніми, а московити – слов'янами.

Цивілізовані зусилля єдиної наддержави сучасного світу – США, ні дії міжнародних організацій – ООН, ОБСЄ, Європарламенту та Єврокомісії, НАТО та інших малоефективні проти варварської, дикунської імперської політики Москви та московського великодержавного шовінізму.

Але протягом століть московської експансії на боці України був ще один союзник – правда і справедливість. А на боці правди і справедливості – Всевишній. В цьому запорука нашої остаточної перемоги над московським імперським злом.

22 червня 2014 року

ДУМКИ З ПРИВОДУ

Навіщо Путіну перемир'я на Донбасі

Конфлікт в Донецьку і Луганську схожий як дві краплі води на війну в Абхазії 1992–1993 років. Оголошуючи про перемир'я, Путін ставить перед собою три завдання. Про це розповів екс-президент Грузії Михайло Саакашвілі. За його словами, тоді Едуард Шеварднадзе підписав три угоди з перемир'я, і щоразу Росія використовувала це для перегрупування сил і захоплення нових територій.

«Оголошуючи про перемир'я сьогодні, Путін, швидше за все, ставить перед собою три завдання: першочергове завдання – уникнути секторальних санкцій з боку Заходу, які були б неминучі, якщо б зараз не було досягнуто згоди. Друге – Путіну вдалося створити нові суб'єкти у вигляді бандитів з «ДНР», що дозволить у майбутньому посилатися на конфлікт між Україною і «ДНР», а не Україною і Росією; і третє – спробувати знизити пильність українського уряду, таємно посилити бандитів для здійснення вирішального удару і вигнання українських військ з Донецька та Луганська».

«Упевнений, що керівництво України має достатньо досвіду, щоб проаналізувати всі можливі ризики і не дати Путіну здійснити план з подальшого розчленування і підриву держави», – резюмував Саакашвілі.

Зазначимо, Михайло Саакашвілі не раз підкреслював, що Путін почав агресію проти України через те, що люди починають створювати тут свою державу, а це «погано» вплине на російських громадян.

«На Майдані люди повернули собі свою країну і створили українську державу. З'явився шанс не тільки де-юре України, а й де-факто. Буде де-факто українська держава. Путін обурений цим. Путін хоче зараз відібрати те, що ви створили на Майдані», – сказав Саакашвілі.

«ТЛІЮЧЕ ТОРФОВИЩЕ»

Екс-радник Путіна: Кремль розпочинає новий етап дестабілізації України – операцію «Тліюче торфовище».

Російський економіст, колишній радник президента РФ Володимира Путіна, один із засновників російського Комітету солідарності з Майданом Андрій Ілларіонов прогнозує, що збройне протистояння вийде за межі Донбасу.

«Мета Путіна залишається незмінною – або Україна стає путінської та їде під управління Кремля, або повинна перестати існувати як сучасна, незалежна держава», – сказав Ілларіонов. За його словами, приблизно п'ять або шість днів тому Путін ухвалив рішення про новий

етап у стратегії, яка здійснюється, щодо подальшої дестабілізації України.

«Ці дії можна назвати «Операція «Тліюче торфовище». На територію «ДНР» і «ЛНР» будуть закидати бойовики і зброю з території Росії. Одночасно буде посилено поширення підривної діяльності в тих регіонах України, в яких у квітні-травні підтримки антиукраїнської діяльності серед громадян не виявилося», – повідомив Ілларіонов.

«Тому зараз випробуваний на Донбасі варіант, але вже на новому рівні та з новими силами буде поширюватися на всі вісім областей так званої Новоросії. Те, що ми бачили вчора в Харкові та Одесі, і вибух газопроводу в Полтавській області, і масовий перехід кордону бойовиками і технікою, і підтягування російських збройних сил до кордону – все це частини нового етапу з підриву суверенітету та незалежності України», – сказав колишній радник Путіна.

ЕНЕРГОБЕЗПЕКА

КОЛИ ВПОРАЮТЬСЯ З РАДІАЦІЄЮ НА РІВНЕНСЬКІЙ АЕС

Наталка ПРУДКА

ВП «Рівненська АЕС», що входить до складу ДП «НАЕК «Енергоатом», наприкінці травня за результатами тендеру уклало угоду з ТОВ «ЮТЕМ-Інжиніринг» на будівництво комплексу з переробки радіоактивних відходів Рівненської АЕС за 43,56 млн грн. Про це повідомляє «Вісник державних закупівель».

Передбачено будівництво двох спеціальних корпусів для вилучення твердих радіоактивних відходів та будівлі для переробки слабоактивних відходів. Будуватимуть на території РАЕС без перерв у роботі самої атомної станції, завершити повинні до кінця наступного року. За даними сайту «Наші гроші», комплекс розрахований на переробку відходів, уже накопичених за час експлуатації РАЕС, а також поточних відходів атомно-енергетичної індустрії.

Ще на початку 1990-х років всі атомні електростанції України почали активно будувати комплекси з переробки твердих радіоактивних відходів.Проте жоден з них досі не працює, незважаючи на підтримку Єврокомісії – ЄК.За її кошти виготовлено та поставлено новітнє обладнання на Рівненську та Запорізьку станції. Україна повинна збудувати приміщення для цього обладнання, але відсутність політичної волі влади загальмувала цей процес більш ніж на 20 років.

Восени 2013 року уряд схвалив проект розпорядження «Будівництво комплексу з переробки радіоактивних відходів Рівненської АЕС», розроблений інститутом «Київенергопроект» та рекомендований до затвердження Укрдержбудекспертизою – структурою Мінрегіонбуду.Комплекс з переробки твердих радіоактивних відходів – РАВ – покликаний нарешті вирішити проблему накопичених відходів на атомних станціях.

Проект допоможе утилізувати відходи чотирьох енергоблоків РАЕС. Щороку перероблятиметься 750 куб м твердих РАВ та 40 куб м відпрацьованих мастил. Після ухвалення проекту повинні були розробити документацію для будівництва комплексу.

У пояснювальній записці, підготовленій Міненерговугілля в листопаді 2013 йшлося про те, що «загальна кошторисна вартість проектування, будівництва та введення в експлуатацію комплексу з переробки РАВ становить 271,85 млнгрн, в тому числі 90,2 млн грн – вартість обладнання, отриманого в за програмою TACIS з ядерної безпеки» – ЄК.

Решту робіт атомники виконуватимуть за рахунок коштів, «які можуть бути передбачені у тарифі на електроенергію, що виробляється на АЕС України», було сказано в пояснювальній записці. Формулювання досить дивне, адже його можна трактувати і так: коштів може не бути. Втім, це питання часу.

Проблема ж переробки РАВ атомних станцій вимагає негайного вирішення. Тимчасові майданчики АЕС завалені радіоактивними відходами. РАВ потрібно переробляти і відправляти на поховання.

На купівлю обладнання для комплексу за програмою TACIS Єврокомісія уже виділила 22 млн євро, а саму будівлю з комунікаціями повинна будувати АЕС. В цілому, вартість адекватна. У підготовленому два роки тому проекті фігурували ті ж цифри. Якими вони будуть на практиці – інше питання.

НАЕК «Енергоатом» щорічно відраховує державі гроші на створення РАВ – на початок 2012 року компанія заплатила 600 млн грн. Проте, за словами менеджменту НАЕК, ці кошти безслідно зникають в дірках держбюджету.

Мовляв, зона відчуження ЧАЕС гальмує створення сховищ. Річ у тім, що РАВ із станцій повинні надходити у сховища в зоні відчуження, а їх досі нема.

Недобудоване сховище радіоактивних відходів «Вектор» неподалік Прип'яті.

Попереднє схвалення проекту не означає, що минулий уряд увімкнув «зелене світло», адже не були враховані зауваження Мінприроди і Мінфіну, які не погодили документ. МОЗ, Мінрегіонбуд і Мін'юст зауважень не мали. Водночас Мінекономрозвитку погодило проект із зауваженнями, які не були враховані.

Директор урядового Департаменту фахової експертизи Олексій Мажан в «Експертному висновку» пропонував врахувати зауваження Мінекономрозвитку. Цей документ також свідчить, що Міненерговугілля пропонував проект із завищеним кошторисом, адже туди включені будівлі, уже зведені за кошти «Енергоатома». Чи внесені зміни за часів нового уряду – інформація відсутня.

Мінфін попереднього уряду тоді висловив зауваження щодо витрат на утримання служби замовника та завищеної зарплати будівельників – 3,4 тис грн. Проте самі атомники не згодні з Мінфіном. Вони називають таку зарплату жалюгідною.

Щоб зрозуміти суть проекту, слід глянути в минуле. Створення комплексів з переробки РАВ почалося на початку 1990-х років, коли АЕС були автономними. У 1996 році вони втратили цей статус після утворення ДП НАЕК «Енергоатом».

Ще тоді атомники розуміли: з кожним роком проблема зберігання відходів лише загострюватиметься. Та й законодавство обмежує термін зберігання РАВ у пристанційних сховищах і зобов'язує оператора АЕС, «Енергоатом», передавати їх на захоронення спеціалізованим підприємствам з поводження з РАВ.

Першою вирішила збудувати комплекс з переробки відходів Південноукраїнська АЕС. Спільно з німецькою компанією NUCEM вона розробила документацію і отримала позитивні висновки державної комплексної експертизи. Проте будівництво так і не почалося через брак коштів. За роки, що минули, в Україні змінилися норми радіаційної безпеки, тому тепер проект потребує переоцінки.

Водночас Рівненська та Запорізька АЕС почали будувати переробні комплекси за підтримки Євросоюзу. Ще 1991 року один з перших міжнародних донорів – ЄС – почав надавати технічну допомогу за програмою TACIS.

ЄС виділив Україні 22 млн євро. У 2008 році за участі українських фахівців та за процедурою Єврокомісії відбулися тендери для вибору підрядних організацій на створення комплексів з переробки твердих РАВ на Рівненській та Запорізькій АЕС.

Програма передбачала постачання обладнання з переробки РАВ. Усі ці кошти – 22 мільйони євро – пішли на обладнання для двох українських АЕС. Українська сторона, крім будівництва приміщення, повинна доукомплектувати об'єкт установками з очистки мастила, дезактивації та цементування.

Виникає запитання: чому в проекті, запропонованому Міненерговугілля за попереднього уряду, вартість обладнання оцінена лише 90 млн грн, а не 116 млн грн? (Якщо поділити навпіл 22 млн євро, вийде 116 млн грн.) Можливо, хтось хоче заробити на обладнанні, яке Захід уже подарував Рівненській та Запорізькій АЕС?

Крім того, чому вартість проекту із створення комплексу на РАЕС перевищує 271 млн грн? Ще півтора роки тому «Енергоатом» говорив про 200-250 млн грн.

Українська сторона повинна спорудити спеціалізовані приміщення для переробки та зберігання твердих РАВ – на це в проекті заплановано 51,7 млн грн, а західні компанії, що перемогли в тендерах, – забезпечити обладнанням. Загалом на дві атомні станції 2012 року надійшло вісім установок – по чотири на кожну АЕС.

Спорудження цих приміщень та введення комплексу з переробки РАВ на РАЕС планували закінчити у 2014–2015 роках. Проте важко повірити, що це станеться, бо у тарифі на проект передбачено недостатньо коштів: на 2013 рік – 42,5 млн грн, на 2014 рік – 70 млн грн. В останні два роки десять потужних інвестиційних проектів в атомній енергетиці повністю зупинені, адже в тарифі для них гроші не передбачені.

У протоколі узгодження позицій щодо проекту розпорядження уряду «Про затвердження проекту «Будівництво комплексу з переробки РАВ РАЕС» сказано, що «затягування погодження проекту розпорядження веде до невиконання Україною міжнародних зобов'язань». Отже, Україну почнуть штрафувати.

Поза увагою залишилося те, що в реалізації проекту не задіяне Державне агентство з управління зоною відчуження. Відповідно до покладених на нього завдань у царині поводження з РАВ агентство повинне координувати будівництво, експлуатацію, реконструкцію і зняття з експлуатації радіоактивних об'єктів.

З 2008 року в Україні діє загальнодержавна цільова екологічна програма поводження з РАВ. Згідно з цим законом, «Енергоатом» повинен готувати РАВ, тобто переробляти їх, до передачі державі на захоронення.

«Економічна правда» надіслала запит до керівника Державного агентства з управління зоною відчуження Володимира Холоші, але відповіді не отримала.

Проблема радіоактивних відходів вирішується занадто повільно. Україна посідає четверте місце у світі за обсягами РАВ. Ці небезпечні накопичення почалися з виконання військових програм колишнього СРСР.

До того ж після трагедії на ЧАЕС в зоні забруднення залишилося 800 звалищ з 2 млн куб м опромінених металевих конструкцій. Вони зберігаються в умовах, далеких від норм радіаційної безпеки. Ці небезпечні вогнища радіоактивності розташовані у верхній частині Дніпра, а тому загрожують іншим регіонам України.

Згідно із стратегією поводження з РАВ, найбільш потужним виробником поточних ядерних відходів вважаються атомні станції – 95 відсотків від усього їх обсягу.

При виробництві на АЕС кожного мільярда кВт-год електроенергії – всього вони щороку виробляють 90 млрд кВт-год – створюється 27 куб м твердих і 35 куб м рідких РАВ, які надто довго зберігаються на пристанційних сховищах АЕС.

Створити цілісну систему поводження з відходами планується протягом найближчих 50 років. Проте, схоже, що цей процес затягнеться на сторіччя.

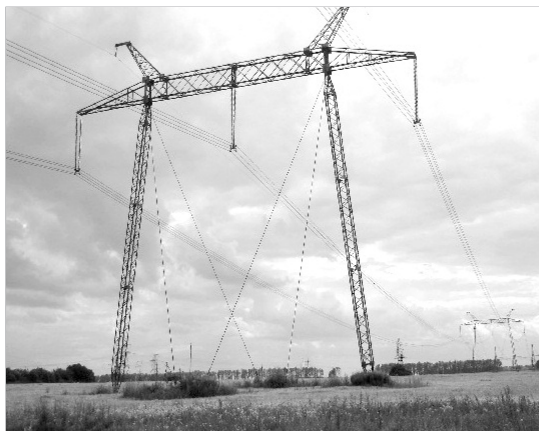
ПОРАНЕНА ЕНЕРГЕТИКА ДОНБАСУ ТРИМАЄ УДАР

Наталка ПРУДКА

Кабінет Міністрів увів надзвичайний стан в енергетичному секторі – відповідний законопроект подано до Верховної Ради.

У Луганській та Донецькій областях внаслідок бойових дій на 18 червня без світла живуть 18 населених пунктів. Не подається струм до аеропорту в Луганську, відключені десятки високовольтних ліній електропередач, осколками снарядів пошкоджені підстанції напругою 35 і 110 кВ. Про це повідомив заступник директора Департаменту електроенергетики Міненерговугілля Борис Соркін під час круглого столу в Кризовому медіа-центрі 18 червня.

Внаслідок пошкодження трансформатної підстанції без напруги залишився Маріупольський телецентр. Всі зусилля енергетиків спрямовані на відновлення локальних мереж Донбасу, але робити це надзвичайно складно в умовах бойових дій. В уряді створено кризовий енергетичний штаб з метою подолання наслідків бомбардування енергетичних об'єктів та диверсій терористів на транзитних газових магістралях. Завдання штабу надскладне – забезпечити баланс енергоресурсів для промисловості та населення.

Перший потужний вибух на газопроводі Уренгой-Помари-Ужгород, що несе блакитні потоки пального з Росії до Європи, диверсанти організували на Полтавщині. Водночас не стихають бойові дії в Донецькій та Луганській областях, внаслідок яких страждають і люди, і енергетичні об'єкти.

Росія не полишає спроб дестабілізувати ситуацію в Україні. Не стихає вогонь під Слов'янськом. Днями бойовики замінували залізничні шляхи до міста з метою від'єднання Слов'янської теплової електростанції (ТЕС) від єдиної енергосистеми України, повідомив спікер Ради національної безпеки та оборони (РНБОУ) Володимир Чеповий.

Проте завдяки надзвичайно високій надійності нашої енергосистеми, створеної ще за радянських часів, руйнування локальних мереж Донбасу не призвело до кризи загальнодержавного масштабу, стверджує Борис Соркін. За його словами, «міністерство видало відповідні доручення підприємствам. Всіма суб'єктами опрацьовується можливість забезпечення всіх електростанцій резервним паливом. Перевіряються господарства, що відповідають за запаси мазуту. Вивчається можливість резервів для поповнення цих запасів задля запобігання наслідків можливих проблем з постачанням газу та вугілля».

Загалом в енергетичній системі України є потужні резерви генеруючих потужностей атомних та теплових електростанцій, розташованих, на щастя, поза межами бойових дії. Проблема лише в тім, що пропускна здатність високовольтних ліній електропередач обмежує видачу потужностей Запорізької, Рівненської та Хмельницької АЕС, а тому так важливо негайно завершити розпочаті раніше будівництва ЛЕП з заходу на схід.

З огляду на те, що енергосистеми України та Росії з 2012 року працюють в паралельному режимі, очевидно, Росії не вигідно повністю руйнувати українську енергетику. «Щоденні перетоки з Росією стабільні – 100 МВт, вони контролюються українською стороною», – повідомив Борис Соркін.

Закінчення на 7-й стор.

ВІХИ ІСТОРІЇ

АКТ 30 ЧЕРВНЯ:
право на власну державу

Закінчення. Початок на 1-й стор.

Під час Другої Світової війни силові структури гітлерівського III Райху застосовували різноманітні операції для знищення українських патріотів. Їх, якщо не знищували фізично, то утримували у тюрмах-катівнях та концтаборах. Зауважу, що загальновідомий своєю жорстокістю елітний підрозділ державного керівництва III Райху – SS, складався лише з обраних етнічних німців. Проте ця структура широко використовувала спеціально створені виконавські підрозділи – і господарські, адміністративні, і каральні. До каральних набиралися виконавці не німецького походження, вони мали своєю жорстокістю тримати поневолені народи у страху. Серед таких допоміжних колоборантських угрупувань своєю жахливою жорстокістю в Україні відзначалися формування донських козаків. Це були найстрашніші садистиантиукраїнці.

Отже, від 30 червня 1941 до 1 грудня 1991 року – шлях у 50 років безупинної боротьби українців за свою незалежність відбувався під прапором націоналізму. Так само відбувалося й у багатьох інших народів, які прагнули визволення від поневолення. Націоналізм прагне до величі власної нації на її власній землі власними зусиллями, а не коштом рабства, ані коштом давлення свободи власних принципів (Ярослав Стецько).

Усі окупанти грабували й винищували українців. Гітлерівці замордували тисячі й тисячі українців і серед найжахливіших символів того антилюдського геноциду є Бабиний Яр у Києві. Так, там було знищено євреїв, циган, киян-містян, українських націоналістів, багато селян з Київщини та Чернігівщини, вони дійсно мали різне етнічне походження, проте усі вони були українцями. І саме задля них усих, українців, а не лише для нас, етнічних українців, проголошували Акт 30 червня наші Провідники – Степан Бандера і Ярослав Стецько. І нині ми, українці, маємо не втратити свою Країну, бо правом кожної людини є право на власну незалежну державу. Не може бути України без Карпат, Волині, Дніпра по обидва його береги, так само не може бути України без Донбасу й Луганщини, не може бути України без Криму, який був, є й завжди буде українським. Кримці (кримсько-татарський народ) – це українці! Вони мають свої унікальні етнічні особливості, дякуємо Богу, що ми усі є різними, а от Україна у нас одна, соборна і неподільна «від Сяйну й до Дону».

Обніміться ж брати мої,
Молю вас, благаю!
…
І оживе добра слава,
Слава Україні.

P.S. Вигадування якихось свят, лише задля того, щоби задовольнити бажання, за совєтською традицією відзначати 23 лютого, як свято військовиків, неодмінно має відійти у минуле, як подія для тих, хто для нас, українців, є окупантом, злодієм, який прийшов, хизуючись силою, поцупити у нас наше. Натомість день, коли українці Небесної сотні загинули задля того, щоби з'єднати і скріпити нас, громадян України у справжню Українську Націю, – українців, кримців (кримських татар), вірмен, білорусів, євреїв, поляків, росіян – усіх нас, хто відчуває себе українцями: службовців, продавців, аграріїв, бійців Майдану, лікарів, олігархів, мистців, політиків, багатьох і багатьох інших. Отже, ще більше єднання сталося тоді, коли ми, українці, відчули себе українцями, саме тоді, коли для нас настала загроза. А це найважливіше, бо коли живеться гарно, безтурботно, то й усе є радісним і безтурботним, таким, коли кожен любить кожного. І лише скрута примушує замислитися і визначити з ким ти. З ким ти особисто?! А отже, і хто ти є? У відповідь чітко пролунало – «борітеся – поборете», замислене Великим Тарасом і озвучене у страшну годину юним вірменином-українцем!

Отже, полюби ближнього свого, як самого себе – стає реальним. Особливо воно стало реальним 20 лютого 2014 року. Цей день має бути визнаним Днем Нації, днем, коли ми усі усвідомлюємо, що ми – єдині, бо ми – українці!

Валерій СНІЖКО,
голова Всеукраїнського Наукового та Професійного товариства
ім. Миколи Міхновського

ЕНЕРГОБЕЗПЕКА

ПОРАНЕНА ЕНЕРГЕТИКА ДОНБАСУ ТРИМАЄ УДАР

Закінчення. Початок на 6-й стор.

Відновлювати роботу енергогосподарств в умовах, коли смертельна куля може наздогнати в який завгодно момент, надзвичайно складно. В зоні Антитерористичної операції (АТО) виникли проблеми з водопостачанням та водовідведенням. Припинення подачі струму може призвести до екологічної катастрофи, адже припинять роботу насоси каналізаційної системи, і тоді нечистоти за лічені години можуть заповнити помешкання громадян, стверджують учасники круглого столу.

Через пошкодження водоканалу «Сіверський Донець-Донбас» води для забезпечення роботи трьох ТЕС на Донеччині – Зуївської, Курахівської та Вуглегірської – завдяки обмеженим резервним місткостям води – може вистачити лише на місяць! За даними Бориса Соркіна, Міненерговугілля звернулося до силових структур і РНБОУ з проханням організувати безпечне виконання відновлювальних робіт на водоканалі.

Проблеми із забезпеченням водою є також на Слов'янській та Старобешівській ТЕС – з причини артилерійського обстрілу насосної станції рівень води у водоканалі опустився до аварійного. Для проведення ремонту станції знадобиться щонайменше 4 дні – за умови безпечного доступу, тобто, не під смертельним вогнем. Варто згадати, що 10 червня під артилерійським обстрілом на території насосної станції каналу «Сіверський Донець-Донбас» смертельно поранено двох працівників КП «Компанія «Вода Донбасу», тому було зупинено роботу насосних агрегатів станції. Водопостачання Донецька здійснювалося з резервних водосховищ, Донецький міський водоканал перейшов на погодинне подання холодної та гарячої води. Тоді, за даними міністра Арсена Авакова, терористи навіть припинили вогонь біля Слов'янська, даючи змогу відновити подачу води в міста на Донбасі.

Величезну тривогу викликають проблеми, пов'язані з припиненням постачання електроенергії на шахти Донецької та Луганської областей, де щомісяця видобувають 5 мільйонів тонн вугілля. Переважно, це енергетичне вугілля, що його споживають наші теплові електростанції. Нині формуються запаси вугілля на проходження зимового максимуму навантажень енергосистеми 2014–2015 років – щонайменше потрібно запасти 3,5 мільйона тонн, що надзвичайно складно в умовах бойових дій. На державних шахтах Донецької та Луганської областей працює 140 тисяч осіб. Ще в регіоні діють 32 приватні шахти.

В разі припинення постачання електроенергії на шахти, існує загроза страшної катастрофи, – стверджує голова Незалежної профспілки України Михайло Волинець. «В зміну на шахтах працює від 700 до 1000 осіб. Як з глибини 1400 метрів можна підняти людей, якщо не будуть працювати підйомні установки? А як подати повітря, щоб люди не вмерли від задухи під землею?», – запитує М.Волинець. Він вважає за необхідне створити трудову гвардію. Профспілки звернуться до влади за дозволом видати зброю шахтарям, які стануть на захист своїх підприємств, своїх робочих місць.

Не менш страшна загроза в разі відімкнення від енергомережі існує й для потужних підприємств Донбасу – металургійних, коксохімічних, машинобудівних, хімічних. Цього не можна допустити, адже хімічні підприємства в разі зупинки загрожують життю людей. Учасники круглого столу попереджають про особливу небезпеку зупинки хімічних підприємств, наслідки якої прирівнюють до застосування хімічної зброї.

Щоб зупинити екологічну та гуманітарну катастрофу на Донбасі, всі гілки влади повинні максимально консолідувати свої зусилля з метою відновлення зруйнованих енергетичних об'єктів. На це знадобиться щонайменше 10 днів, але для цього потрібно припинити бойові дії.

Наталка ПРУДКА

ОФІЦІЙНО

ДО ПРЕЗИДЕНТА УКРАЇНИ

Закінчення. Початок на 1-й стор.

ЗВЕРНЕННЯ
Всеукраїнського Братства ОУН-УПА ім. Генерала Романа Шухевича – Тараса Чупринки, члена Конфедерації Європейських Ветеранів
до Президента України

УПА, як воююче військове формування, своїми політичними, мілітарними і правовими атрибутами, була також легітимною, оскільки цілком відповідала критеріям IV Гаазької конвенції 1907 року, нормам і вимогам сучасного міжнародного права, зокрема Женевській конвенції від 12 серпня 1949 року.

Женевські конвенції, вироблені на Дипломатичній конференції, яка відбулася в квітні – серпні 1949 року за участю 74 країн, в тому числі і УРСР, поширили визначення збройної сили воюючої сторони, якою, згідно з Гаазькою конвенцією 1907 р., могла бути лише держава, і на учасників війни за національне визволення.

У 1974–1977 рр. у Женеві відбулися 4 сесії Дипломатичної конференції, в яких активну участь брала й делегація Української РСР. Конференція виробила Додаткові протоколи I і II від 8 червня 1977 року, які містять нові норми міжнародного права, зумовлені появою раніше не відомих видів зброї, досвідом національно-визвольної боротьби та іншими факторами післявоєнного часу.

Протокол I визначив війну за національне визволення як збройну боротьбу проти колоніального панування, іноземної окупації і расистських режимів для здійснення свого права на самовизначення, закріпленого в Статуті Організації Об'єднаних Націй та в Декларації про принципи Міжнародного права, що стосуються дружніх відносин і співробітництва між державами відповідно до Статуту ООН.

Стаття 43. Розділ II. Статус комбатантів і військовополонених

П.1.: Збройні сили сторони, що перебуває в конфлікті, складаються з усіх організованих Збройних сил, груп і підрозділів, які перебувають під командуванням особи, відповідальної перед цією стороною за поведінку своїх підлеглих, навіть якщо ця сторона представлена урядом чи властями, не визнаними супротивною стороною. Такі Збройні сили підпорядковані внутрішній дисциплінарній системі, яка, поряд з іншим, забезпечує додержання норм Міжнародного права, застосовуваних у період збройних конфліктів.

В п. 2 сказано: «Особи, які входять до складу Збройних сил сторони, що перебуває в конфлікті, є комбатантами, тобто вони мають право брати безпосередню участь у воєнних діях».

Протокол II стосується таких же збройних конфліктів не міжнародного, а внутрішнього характеру, які включають організовані збройні групи, що перебувають під відповідальним командуванням, мають контроль на певній території і мають змогу здійснювати воєнні дії.

Женевські конвенції набрали чинності 5 липня 1950 року. На 1 серпня 1958 року Конвенції підписали й ратифікували 84 країни, в тому числі Союз РСР, Українська РСР, Білоруська РСР.

Протокол I і Протокол II Українська РСР підписала 12 грудня 1977 року і ратифікувала їх Указом Президії Верховної Ради УРСР 18 серпня 1989 року.

Женевські конвенції узаконюють народну війну, допускають підпорядкування Збройних сил уряду (або владі), які не визнані державою, що воює з повстанцями. Таким невизнаним СРСР та його союзниками українським підпільним урядом була Українська Головна Визвольна Рада, її Президент Кирило Осьмак і Голова Генерального секретаріату генерал-хорунжий Роман Шухевич, а після його загибелі – генерал-хорунжий Василь Кук. Їм підпорядковувалася УПА.

Женевські конвенції набрали чинності 5 липня 1950 року. На 1 серпня 1958 року Конвенції підписали й ратифікували 84 країни, в тому числі Союз РСР, Українська РСР, Білоруська РСР.

Оскільки вищеназвані та інші нормативно-правові акти стали частиною національного законодавства України, то тим самим наша держава взяла на себе зобов'язання по дотриманню положень, що випливають із міжнародного гуманітарного права.

Україна, як правонаступниця Української РСР, має виконувати міжнародні зобов'язання, взяті на себе Українською РСР.

Указом Президента України №75/2010 від 28 січня 2010 року «Про вшанування учасників боротьби за незалежність України у XX столітті» Україна визнала учасниками боротьби за незалежність України у XX столітті осіб, які брали участь у політичній, партизанській, підпільній, збройній боротьбі за незалежність України. Серед формувань, що ставили за мету здобуття Україною державної незалежності в Указі названі: Організація Українських Націоналістів (ОУН), Українська Повстанська Армія (УПА), Українська Головна Визвольна Рада (УГВР).

Починаючи з 1992 року Самбірська районна рада, Самбірська районна державна адміністрація, Львівська обласна рада, Львівська обласна державна адміністрація, Всеукраїнське Братство вояків ОУН-УПА щороку святкують роковини створення УГВР в с. Сприня Самбірського району Львівської області, де 11–15 липня 1944 року відбувся Великий Збір УГВР. У 2003 році там був споруджений пам'ятник творцям УГВР (скульптор Іван Самотос).

Високоповажний Пане Президенте!

Всеукраїнське Братство ОУН-УПА звертається до Вас з ініціативою:

70-у річницю створення Української Головної Визвольної Ради, як очільника збройної боротьби українського народу за Українську Самостійну Соборну Державу для здійснення свого права на самовизначення, закріпленого в Статуті Організації Об'єднаних Націй та в Декларації про принципи Міжнародного права, відзначити на високому державному рівні.

Аналогічне «Звернення» направлено на адресу Голови Верховної Ради України і Прем'єр-Міністра України.

Богдан БОРОВИЧ,
Голова Братства ОУН-УПА,
Наталія ОСЬМАК,
донька Президента УГВР.
Київ, 9 травня 2014 року.

 ТВОРЧІСТЬ НАШИХ АВТОРІВ

Сергій Борщевський написав «Баладу...»

Якщо досі популярний слоган «Путін х...ло! Ла-ла-ла», що з подачі харківських ультрас розійшовся світом, звучав рефреном у різних виконаннях, то нині цю ініціативу, слідом за Марією Матіос та Андрієм Дещицею, підхопив професіонал – відомий перекладач, письменник, дипломат Сергій Борщевський. Він написав баладу на цю тему, пропонуючи «повнометражний» варіант народного шлягера.

«Я дуже хотів би, щоб це співали! Це мій жест солідарності з Андрієм Дещицею, якого знаю по роботі в МЗС, коли я там працював заступником директора першого департаменту (Росія та СНД). Щодо «Балади...», тут ідеться про одну дуже просту штуку – не треба плутати причини і наслідки. Ця річ і те, як швидко вона набула популярності, – наслідок. А причина в тому, що Путін є тим, ким він є. І те, що Дещиця підхопив, це вже наслідок. Я теж би підхопив, якби був там», – сказав Сергій Борщевський, відповідаючи на запитання кореспондента, що змусило солідного, авторитетного чоловіка, інтелектуала, автора інтерпретацій українською текстів Борхеса, Кортасара, Сабато, Карпентьєра, Варгаса Льйоси, Гарсії Маркеса – і т.д. – написати цей текст.

С.Борщевський розповів, що працював також за квотою України у виконкомі СНД у 2000-2005 рр., коли Росія почала запроваджувати ідею спільного гуманітарного простору, – відповідав там за гуманітарне співробітництво. «Я надто багато знаю про Росію. Це абсолютно хвора країна. І не дивно, що 83 відсотки її громадян схвалюють Путіна. Я завжди казав, що Росія іде двома ешелонами. У першому – балет Большого театру, а в другому – танки. Або навпаки», – зазначив дипломат.

Він нагадав, що був ініціатором бойкоту концерту в Києві одного з підписантів листа на підтримку політики Путіна – Володимира Співакова. Борщевський також переконаний, що Україна мала б офіційно заборонити в'їзд на свою територію усім цим російським «культурним» діячам, а заодно і московському патріарху Кирилу.

«Міністерство культури повинно подати цей список до СБУ, Держприкордонслужби та МЗС. І треба закривати для них кордон і позбавити права в'їзду в Україну. Адже ці гастролери заробляють в Україні гроші на український публіці, везуть їх до Росії, сплачують податки – а потім у нас летять їхні кулі», – сказав Сергій Борщевський.

На його переконання, Україна мала б заборонити в'їзд громадянам Росії ще з початку її агресивних дій у Криму, в односторонньому порядку ввести візовий режим і взагалі розірвати дипломатичні відносини з країною-агресором. «У мене багато запитань до нинішніх можновладців, тому що ми унікальна країна – єдина в світовій практиці, – яка не розірвала дипломатичні відносини з країною-агресором. Я маю на увазі ще Крим і всі переговори після Криму. Тоді б якась країна представляла Україну в Росії, а Росію – в Україні. Це – світова практика. Це – спроба захисту, оскільки ми – постраждала країна», – наголосив дипломат.

Спроба захисту, за його словами, – і народна пісня «Путін х...ло!». «І дуже правильно сказала Марія Матіос, яка прийшла в парламент в маєчці, на якій значиться схожий напис, – що вона, як депутат і письменник, є виразником свого народу. Я – так само. У мене є маєчка-самвидав з моєю ж епіграмою – як реакцією на закон Ківалова-Колесніченка: «Українську вчать люди культурні. А не вчать окупанти та дурні», – зазначив Борщевський.

Сергій Юхимович несе ідеї не тільки в українські маси. Він переклав свою «Баладу...» на іспанську мову. Надсилає її в Аргентину, де діє велика українська діаспора.

«Без паблісіті нема просперіті. Я думаю, що народ це підхопить», – підкреслив Борщевський.

БАЛАДА ПРО Х...ЛА

Сергій БОРЩЕВСЬКИЙ

Були в Росії різні дні –
І слава, і хула,
Були там грізні і смішні,
Та не було Х...ла.

Назвав ще Рейган це кубло
Імперією зла,
Хоч там тоді було Мурло.
І не було Х...ла.

Х...ло з'явилось тихо так
З чекістського терла,
Одразу розпізнав не всяк
Його нутро Х...ла.

Та довго незнання таке
Тривати не могло.
Бо надто нище та бридке,
І підле це Х...ло.

Зітруть віки Росії слід,
Неначе й не було,
Та пам'ятатиме весь світ,
Що правив там Х...ло.

УКРІНФОРМ

 АКЦІЯ

Люстрація – вимога часу

13 червня Київська міська організація Конгресу Українських Націоналістів провела акцію біля Адміністрації Президента України з вимогою люстрації Державної прикордонної і Митної служб.

«За три останніх місяці нова українська влада навіть і не розпочинала очищення системи прикордонної служби від корупціонерів. Ми вигнали Януковича, але його наступники залишаються і далі працюють на власне збагачення, організовують нові корупційні схеми і відновлюють хабарництво на українському кордоні. Ми, українські націоналісти, вимагаємо від новообраного Президента України Петра Порошенка негайно провести ретельну та повномасштабну перевірку діяльності держприкордонслужби та її очільника п.Литвина», – заявив голова КМО КУН Юрій Шепетюк.

У свою чергу голова Кримської організації КУН Василь Овчарук наголосив на тому, що «ми не повинні допустити до державних посад колишніх комуністів та корупціонерів – співробітників тих правоохоронних органів, які вистежували і арештовували людей під час Євромайдану, підтримували анексію Криму та порушення територіальної цілісності України».

Учасники віча констатували, що боротьба за очищення системи влади від корупціонерів та державних злочинців триває і надалі.

Прес-служба КУН

 ЗНАЙ НАШИХ

Ветеран-червоноармієць здав кров для військових АТО

92-річний ветеран Другої світової війни Микола Осташевський із Дніпропетровська приєднався до акції здачі крові потерпілим під час проведення антитерористичної операції на Донбасі.

За словами головного лікаря Дніпропетровської обласної клінічної лікарні Сергія Риженка, 657 осіб із понад півтори тисячі охочих здали свою кров. Інших лікарі допустити не змогли за медичними показниками.

Риженко подякував усім, хто прийшов до лікарні, щоб стати донором. Препарати крові, які були отримані в результаті акції – найбільш масової в сучасній історії України – будуть використовуватися для переливання пораненим.

Микола ОСТАШЕВСЬКИЙ

Микола Осташевський почав війну в лавах народного ополчення Ленінграда, солдатом Червоної армії дійшов до Ельби. Мешкає у Дніпропетровську. У квітні 2014 року він зголосився до військкомату, щоб захищати Україну від путінської агресії.

 ВІДГУК

УНІКАЛЬНИЙ КАЛЕНДАР

Соборна пам'ять України – календар-альманах 2014. В. Сергійчук, Київ

Читаю і перечитую цей календар, що його дарує нам професор Володимир Сергійчук упродовж кількох років. Його не можна переоцінити. Автор пригадує нам постаті та історичні події, про які більшість з нас не чули, бо ж знання історії Рідного Краю у нас далеко не повне.

У цьогорічному «альманасі» чимало уваги присвячено окраїнам: далекосхідній – Зеленому Клинові і західній – Підляшшю. Дуже цікаві статті, в яких автор представляє життя окремих людей і події, чим спростовує обігові неправдиві інформації, як хоча б про академіка Капицю та інших, чи викуп Шевченка з кріпацтва.

Хай автор пробачить мені зухвалість, що не знайшов я інформації про 945-річчя наїзду московитів на Київ у 1169 році і 95-річчя єврейського куреня при УГА. Це ж феномен в історії наших стосунків. (Подібний був створений два роки раніше при англійській армії в роки Першої світової війни і воював у Палестині проти турків).

А як же хотілося б, щоб «Соборна пам'ять…» появилась, наприклад, англійською мовою.

Але найбільшим «недоліком» видання є його наклад: тисяча примірників для понад сорокамільйонного народу. Годі мені сказати чому такий малий тираж. Можливо, питання коштів, тоді де ж «батьки» народу зі своїми мільярдами?

З вдячністю і пошаною,
Степан СЕМЕНЮК

 НАША МОВА КАЛИНОВА...

ЯК МИ ГОВОРИМО І ПИШЕМО

Неправильно	Правильно
Левова пайка прибутків…	Левова частка прибутків…
Період часу…	Період…
Замкова скважина…	Замкова щілина…
Сквозняк…	Протяг…
Тканина у клітку…	Картата тканина…
Дрябла шкіра…	В'яла шкіра…
Жилий масив…	Житловий масив…
Незаурядна подія…	Незвичайна (неабияка, небуденна) подія…
Почасова оплата…	Погодинна оплата…
Четвероногий друг…	Чотириногий друг…
Виглядали на рівні…	Були на рівні…
Добавилось клопоту…	Додалося клопоту…
Закоченіти…	Закоцюбнути (задубіти, заклякнути)...
Збиратися в дорогу…	Лаштуватися в дорогу…
Наложити резолюцію на заяву…	Накласти резолюцію на заяву…
Очумілий…	Очманілий…
Поношена шуба…	Ношена (стара) шуба…
Знайти лазейку…	Знайти лазівку…
Ітого це буде…	Разом це буде…
З метою позбутися…	Щоб позбутися…

Підготувала Марія ВОЛОЩАК

Практичні посібники Марії Волощак **«Особливості правопису, відмінювання та походження імен»**, **«Неправильно – правильно. Довідник з українського слововживання»**, **«Збірник мовностилістичних порад лінгвістів, літературознавців, публіцистів»**, **«Складні випадки правопису та відмінювання прізвищ і географічних назв»** можна замовити тел. (044)353-19-77, моб. (095)718-98-00, (068)789-59-12, e-mail: **voloschak@yandex.ru**

Видавець Конгрес Українських Націоналістів

Засновник та шеф-редактор – Степан Брацюнь,
головний редактор – Марія Базелюк.

Редакційна колегія: Іван Белебеха, Іван Головацький, Ярослав Радевич-Винницький.

Адреса редакції: 01001,
вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м.Київ;
тел./факс (044) 279-78-08
e-mail: nacija@ukr.net

Адреса видавця: 01004, вул. Антоновича, 3б, м. Київ, тел./факс 235-37-61

Реєстраційне свідоцтво: Серія КВ № 7970, видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003 р.

Передплатний індекс: 09715

Банківські реквізити: СПД Брацюнь Степан, р/р №26008013932801 у філії "Центральне регіональне управління ВАТ "Банк "Фінанси і кредит", ТОВ м. Київ, МФО 300937, ЄДРПОУ 2305606776

Газету набрано і зверстано у комп'ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.

Газету видрукувано у ТОВ "Поліграфічна компанія "Інтерекспресдрук"

Замовлення №

Наклад 14 000 прим.

Ціна договірна

0 1 2 3 4 5 6 7 8 9